

A

A KÜLÖNCVÁRÁZSLÓ

Neil Patrick Harris

A

Miután Carter korán elveszítette
szüleit, nagybátyja veszi gondjaiba.
A férfinak sohasem volt munkája,
szemfényvesztéssel csal ki
pénzt a gyanútlan emberektől.
Carter eltanulta bűvészükkjeit,
de nem hajlandó képességeit
lopásra használni, így elszökik tőle.
A sors Bányavölgybe repíti, ahol
megismerkedik a helyi illuzionista
Dante Vernonnal, és összebarátkozik őt
vele egykorú bűvésszel. De gyorsan elillan
az idilli állapot, mert a mohó B. B.

Bosso és bandája megérkezik a városba
azzal a céllal, hogy ellopják a
világ legnagyobb gyémántját.

Carter barátaival együtt, és
természetesen varázslattal
akarja megmenteni a
várost Bosso gonosz tervétől.
A szemfüles szemfényvesztők
hamarosan kalandra és
barátságra találnak,
és megtudják, mi
mindenre képesek
együtt.

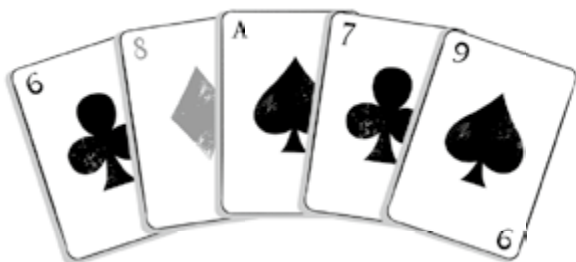
A KÜLÖNC VÁRÁZSLÓ

Neil Patrick Harris *

— részlet —

EGY

Valahol a város túlsó végén egy vasúti pályaudvar sötétjében homályos alak lépett ki a sűrű ködfüggönyből. Az illető még egyszer visszanezett, aztán futásnak eredt az üres vasúti kocsik hosszú sora mellett.

Ha egy kicsit is olyanok vagytok, mint én, talán összezökkentetek a gondolattól, hogy egy sötét alak lép elő az éjszakai ködből egy majdnem teljesen kihalt pályaudvaron, ahová csak távoli utcalámpák fénye jut el. Ebben az esetben azonban nem kell aggódnotok. Ez csak egy vezna srác, Carter Locke.

Ha ebben a pillanatban aggódnotok kell valaki miatt, az nem ő, hanem az a férfi, aki a közelben volt, konkrétan Carter nyomában loholt, és egyfolytában azt kiabálta:

– Carter! Gyere vissza! Ne fuss el tőlem, fiam! Nem akarlak bántani!

De ez hazugság volt. Ez a férfi nagyon is bántani akarta Cartert. Szerencsére ezt Carter is pontosan tudta, ezért még jobban szedte a lábát, még erősebben szorította a hátizsákját, és teljes erőből futott a félhomályban, hogy meglássa, melyik szerelvény *csu-csu-csúzik* lassan kifelé a pályaudvarról. Vonatkürt éles hangja harsant Carter fülébe, miközben átbetorkált a síneken.

Jó néhány sín páron áthaladt, mire meghallotta az ismert kattogást. Rozsdás, de színes vagonok sora gördült a síneken, egyre gyorsulva, a ködbe hasítva. Carter már tisztán látott. Átugrotta a legközelebbi sít, és nagyon gyorsan szedte a lábát, hogy tartani tudja a sebességet a mozgó szerelvényel. A pályaudvar mélyéből jöttek, csak jöttek és jöttek a vagonok. Pirosak, kékek, zöldek, sárgák, lilák, pirosabbak, feketék, narancssárgák, még vörösebbek.

A színes szerelvényekről Carternek az első varázslat jutott eszébe, amit valaha látott: gyengéd kéz közelített az arca felé, és vörös selyemkendőt húzott elő a füléből; a vörös selyemkendő csücskéhez sárga selyemkendő volt kötve, ahhoz pedig egy kék, amihez zöldet kötöttek, és így tovább, tovább, tovább. Ez az emlék azon néhány emlékép közé tartozott, amit Carter az édesapjáról őrzött.

Önkéntelenül megérintette a hátizsákját, mintha megakarna győződni arról, hogy a kis doboz még benne van. Benne volt.

Carter a szerelvény mellett futott, minden elhaladó vagon t alaposan megnézett, helyet keresett, ahova felugorhatna. Háta mögött gyors léptek csikorogtak a kavicson. Aztán komor hang harsant:

– Carter! Fel ne merj ugrani a vonatra!

A hangos kattogás és zúgás nem nyomta el a férfi hangját, aki a hang alapján sokkal közelebb jutott hozzá... szinte a sarkában volt.

– Innen Timbuktudig minden városban vannak kémeim; figyelnek, fülelnek! Sosem tudsz elmenekülni! Hallod? *Sosem* fog sikerülni!

Carter próbált nem gondolni arra, mi történne, ha a férfi elkapná. Inkább a mozdonyra figyelt. Csillogtak a nehéz kerekek, ahogy a síneken gördült a szerkezet. Az a baj a vonatokkal, hogy fémből készülnek, és minden vagon szó szerint legalább egy tonna, ha nem több. Amint mozgásba lendül a szerelvény, gyorsan halad. Ha Carter túl közel lép... ha megbotlik... mindennek vége.

Élénksárga vagon gördült el mellette. A sárgáról Carternek egy kalitkába zárt madár jutott eszébe, amit egyszer

egy kisállat-kereskedés kirakatában látott. A madarak nem arra vannak teremtvé, hogy szabadon repüljenek? Carter ezt jelnek vette, hogy erre a vagonra kell felszállnia, ez fogja elvinni messze innen. A vagon létrája kartávolságnál alig volt messzebb.

Egyesek nehéznek, sőt félelmetesnek találhatják, hogy felugorjanak egy mozgó vonatra... Carter azonban nagyon sokszor megtette már ezt; olyan természetes volt neki a vonatra ugrás, mint az, hogy pénzermét vesz elő valaki füle mögül, vagy egy kézzel kever egy pakli kártyát.

Sajnálatos módon a Cartert üldöző férfi sem ijedt meg a mozgó vonatra ugrás műveletétől. Carter már majdnem megragadta a létrát, amikor a férfi megragadta a hátizsákját, és annál fogva a földre rántotta.

– Neeee! – kiáltott Carter.

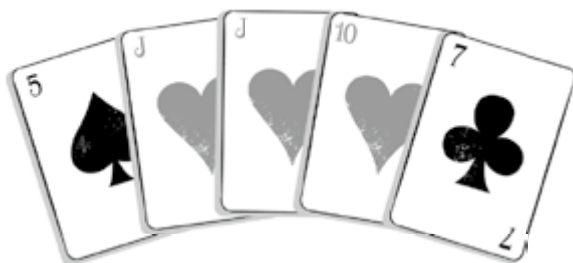
Mindketten a kavicsos földre estek, a sárga vagon kerekei mellett gurultak; a szerelvény *takk-taka-takk, takk-taka-takk, takk-taka-takk* zakatolt az egyenetlen sínen, a rémült Carter szívverésének ritmusát visszhangozva. Gondolni sem akart arra, mi történne, ha a vonat nélküle menne el.

Ezért Carter egy pillanatra sem állt meg. Addig csavarta a testét, amíg a gördülés bukfencbe ment át. Ahogy teljes lendülettel előregördült, kirántotta hátizsákját a férfi kezéből, aztán megvetette lábát a kavicsra, és a szerelvény utolsó kocsija felé ugrott. A vagon végén létra lógott, mellette nyitott ajtó. Carter a legalsó lépcsőfokra markolt, szorosan tartották feszes inai. Aztán elindult felfelé a létrán, felhúzta a lábát, és szorosan a már nagy sebességgel haladó vonat utolsó kocsijához tapadt.

Szusszant egyet, megvárta, amíg rendesen kap levegőt, aztán feljebb mászott, és a vagon tetejére ült. A szél csapkodta a haját. Elöl felharsant a vonat kürtje.

Visszanézve látta, hogy a férfi a sínek mellett térdel, kezét dühösen a magasba emeli, az éjszakába üvölt, miközben nagyon hamar apró ponttá zsugorodik, és eltűnik a sötét távolban. Carter búcsút intett. A városnak. Miss Zalewskinek. És a férfinak, aki üldözte őt... bár ha ez lehetséges, annak a férfinak inkább *vidámcsút* intene: cseppet sem sajnálta, hogy maga mögött hagyja.

Az ég gyönyörű kék lett, amikor felkelt a nap. Az ismerős rázkódás és a szerelvény hangos fémcsikorgása megnyugtatta Carter szívét, és ásítozás lett úrrá rajta. Ezért hát lemászott a vagonba. Odabent több száz doboz állt raklapokon. Egy ilyen rakás mellett lehuppant a padlóra, hátizsákját a feje alá tette, és álomba merült; reményről, sorsról, elrendeltetésről és kalandról álmodott, és volt egy-két kósza gondolata a varázslat lehetőségéről is.

KETTŐ

Meglepetés! Ideje egy kicsit visszatekinteni!

Megértem, milyen bosszantó tud lenni, ha egy történet éppen a legizgalmasabb résznél félbeszakad, de van néhány dolog, amit tudnod kell Carterről, mielőtt elmondom, mi történt azután, hogy a vonaton elaludt. Olyasmik, hogy: mégis ki ez a srác? És miért futott? És ki az a férfi, aki elől menekült? Megígérem, hogy hamarosan folytatom a menekülésének történetét. Ha nem folytatnám, megengedem, hogy szoros kényszerzubbonyt adjatok rám, amihez nincs kulcsom. Ó, borzalom!

Akárhogy is... csapjunk a közepébe!

Carter a nagybátyjától tanult bűvésztrükköket. És tényleg csak ennyi volt: trükkök. Nem volt benne semmi varázs-

lat. Hogyan is lehetett volna? Mindenki tudja, hogy varázslat nem létezik... legalábbis Carter így gondolta.

Már nagyon kicsi korában megtanulta, hogy ne higgyen a csodás, boldog, fantasztikus dolgokban. Ez nem az ő hibája volt. Van, hogy a jó emberekkel rossz dolgok történnek.

Tudod, az a helyzet, hogy Carter nagyon kedves emberek gyerekeként született. Az anyukájának olyan szép mosolya volt, amilyen szép a napsütés egy tökéletes strandolós napon. Az apukája pénzérméket tudott kihúzni az emberek füle mögül, és könnyedén eltüntetett egy pakli kártyát a levegőben. Egy kis északi város peremén, egy erdős, szeles út melletti fehér eresű, piros házikóban éltek. Egy napon, amikor Carter még csak ötéves volt, a szülei nem mentek haza.

Másnap sem mentek haza. Harmadnap, amikor a bébiszitter felhívta a rendőrséget, Carter remélte, hogy ez csak az apukájának valamilyen új trükkje. De miután újabb nap telt el szó nélkül, Carter kénytelen volt szembenézni a rideg valósággal: a szülei soha többé nem mennek haza. Ez volt az utolsó eltűnése mutatványuk.

A kis Cartert egy távoli rokon, bizonyos „Simlis” Sylvester Beaton gondjaira bízta. Hozzá került. Simlis nagybácsi alacsony, szikár férfi volt, aki mindig barna tweedöltönyben járt, aminek már kirojtosodtak a varrásai, és a molyrágta lyukakat befoltozták rajta. Hosszú, zsíros haját hátul kusza lófarokba kötve viselte, gyér szakállal alig takarta hegyes állát. Simlis nagybácsi mindenkinek azt mondta, hogy azért kapta a becenevét, mert ravasz, mint a róka, de Carter mindig is úgy gondolta, hogy a nagybátyja inkább menyétszerű, ami teljesen logikus

volt, mert Simlis nagybácsi gyakran viselkedett úgy, mint egy menyét.

Nem mondhatni, hogy nagy örömmel töltötte el, hogy neki kell gondoskodnia Carterről. Carter pedig hasonlóképpen nem örült, hogy ezzel a menyéttel kell élnie. De ha már így alakult, igyekezett a legjobbat kihozni a helyzetből.

Carter apjához hasonlóan Simlis nagybácsi is ismert bűvésztrükköket. Papír zsebkendőt tartott Carter orra elé, és pénzérmeesőt tüszentetett vele egy pohárba. Aztán egyenként eltüntette az érmeiket. Ez nagyon felcsigázta Carter kíváncsiságát... illetve felhúzta magát ezen, és az orrát is felhúzta, persze.

Könyörgött a nagybátyjának, hogy tanítsa meg bűvésztrükkökre. Simlis nagybácsi végül belátta, hogy hasznos is lehet, ha van segédje, ezért megtanította Cartert mindenre, amit tudott. Kiderült, hogy Carter nagyon tehetséges; született bűvész volt.

Hamarosan képes volt előadni Simlis nagybácsi minden trükkjét... csak jobban, mint a nagybácsi. Különleges tehetsége volt. Ujjai hosszúra nyúltak, ízületei lazák voltak, amitől nagyon gyors kézmozdulatokat tehetett és kiválóan tudott kártyát keverni. Képes volt arra, hogy pénzérmeiket tüntessen el és varázsoljon elő a helyiség másik végéből. Kártyalapokat vett elő a semmiből. Sőt, átdolgozta Simlis nagybácsi tüszentős trükkjét: pénzérmék helyett jégkockát használt (ami meglehetősen látványos az átlagos emberi orrlyuk méretét tekintve).

Simlis nagybácsi nem olyan ember volt, aki kifejezetten örült volna annak, hogy ifjú unokaöccse megváltoztatja az ő legrégebb és legjobb bűvésztrükkjét, de elég okos

volt ahhoz, hogy rögtön meglássa a lehetőséget a jégkoc-
katüsszentésben. Ezért Carter születésnapján zsúr helyett
próbának vetette alá. Az utcán odaküldte a fiút egy vélet-
lenszerűen kiválasztott párhoz, hogy első rögtönzött elő-
adásával szórakoztassa őket.

Ahogy Carter közeledett a párhoz, idegesen oldalra
simította sűrű, szőke haját, behorpasztotta sápadt arcát és
tágra nyitotta kék szemét. A pár láthatóan örömmel állt
meg neki. Carter először egy pakli kártyát vett elő, és arra
kérte a nőt, hogy válasszon egyet, majd a két tenyere kö-
zött tartsa rejtve, úgy, hogy ő biztosan ne láthassa.

– Most pedig szorítsa jól... míg kitalálom, melyik la-
pot választotta... Káró királynő?

– Igen, az! Pontosan az! – kiáltott fel a nő csodálkozva.
De amikor szétnyitotta a tenyerét, hogy megnézzé, megint
felkiáltott: – A kártya eltűnt!

– Valóban? – kérdezte Carter, azzal felemelte a kezét,
és megmutatta az eltűnt lapot.

– Ezt hogyan csináltad? – kérdezte a férfi.

– Varázslattal, természetesen – felelte Carter, bár sza-
vai csak szavak voltak. Nem hitt az igazi varázslatban, de
tudott egy s mást arról, hogyan terelje el az emberek fi-
gyelmét és vegye rá őket, hogy *valami másra koncentráljanak*. És
egyre bátrabb is lett. – Elnézést, visszaadná a kártyalapot,
amit ön vett el, uram?

– Nem vettem el semmit – felelte a férfi.

– Akkor mi az ott a zsebében?

A férfi benyúlt a belső zsebébe, és valóban ott találta
a káró királyt.

A férfi és a nő is nevetett. Carter egy gyors csuklómoz-
dulattal egy csokor színes papírvirágot varázsolta elő.

Átadta a hölgynek, aztán meghajolt, pontosan úgy, ahogy Simlis nagybácsi tanította. A pár tapsolt, tapsolt és csak tapsolt.

A hölgy arcon csókolta Cartert. A férfi egy ötcentest adott át neki. Carter büszke nagybácsikája kezét fogott a párral, aztán gyorsan odébb tessékelte a fiút.

Carter ragyogó mosollyal mosolygott. Örömet adott a fiatal párnak. Ahogy rámosolyogtak, eszébe jutott az édesapja és az édesanyja, és a szülei nevetése. Nem érdekelte, hogy nem volt bulija. Ez így is nagyon-nagyon jó születésnap volt.

Egészen addig gondolta ezt, amíg rá nem jött, hogy a nagybácsi ellopta a férfi karóráját és a nő jegygyűrűjét. Simlis nagybácsi kihasználta őt. Carter nagyon sok olyan történetet ismert, amelyek arról szóltak, hogy gazemberek ártatlan embereket loptak meg. Ezekről a történetektől mindig úgy érezte magát, mintha valaki ellopta volna tőle a szüleit.

Megmaradt jó érzése úgy hagyta el, ahogy lyukas lufiból kiszökik a levegő.

HOGYAN...

kell pénzérmét görgetni az ujjaidon?

Ó, helló! Elnézést, hogy közbeszólok. Biztosan Carter történetének folytatására számítottál. Nemsokára folytatódik is, ez után a rövid bűvészcsoport után. Ha úgy tetszik, lapozd át ezt a fejezetet (nem fogok megsértődni)... VAGY itt maradhatsz még egy kicsit, és megtanulhatsz egy bűvészcsoportot, amivel elkápráztathatod a családodat, a barátaidat, a kedvenc kisállataidat. (Igen, az állatok is szeretik a bűvészcsoportokat.)

Azt gondolhatod, hogy lehetetlen megtanulni azokat a furfangokat, amikről ebben a könyvben írunk. De tévedsz. A bűvészet mesterfogatásainak megtanulása egyáltalán nem művészet! Bűvészetet tanulni olyan, mint amikor biciklizni vagy zongorázni tanulsz. Szóval tanulni nem nehéz, de ahhoz, hogy a legjobb részeket jól tudd előadni, gyakorolni kell, gyakorolni és még többet gyakorolni.

Ez azt jelenti, hogy ha keményen dolgozol, olyan jó bűvész lehetsz, mint Mr. Vernon, legalábbis a pénzérmezcsoportban. Elmagyarázom az alapokat. A szüleidtől esetleg kaphatsz hozzá pénzérmezcsoportot.

KELLÉKEK:

A kezed és az ujjaid

Egy viszonylag nagy méretű pénzérme

HASZNOS TIPPEK (UJJREND):

Hüvelykujj

Mutatóujj

Középső ujj

Gyűrűsujj

Kisujj

LÉPÉSRŐL LÉPÉSRE:

1. Nyújtsd ki a kezedet!

A tenyered nézzen
lefelé!

2. A pénzérmét helyezd
a középső ujjadra!

3. Emeld fel a mutatóujjadat úgy, hogy a pénzérme felett legyen! (Segítségül egy kicsit leengedheted a középső ujjadat!)

4. Itt jön a trükkös rész. Lassan mozdítsd ezt a két ujjadat az ellenkező irányba! A középső ujjad felfelé, a mutatóujjad lefelé mozduljon! El kell érnie a pénzérme pereméhez, így az érme a középső ujjról átbillen a mutatóujjra.

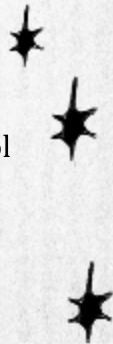

Hurrá! Sikerült! Ha nem sikerült, az sem baj, a varázslást gyakorolni kell. Próbáld meg újra! Trükkös dolog!

5. Most pedig gyakorold! Végezd el ezt a gyakorlatot újra és újra és újra! Ha sikerült tökéletesen elsajátítanod, és gyorsabban, lassabban is tudod csinálni, próbáld átvinni az érmét a mutatóujjadról

a középső ujjadra,
onnan pedig
a gyűrűsujjadra!

6. Megvan? Most vidd át a kisujjadra!

7. Nehéz, ugye? De ne add fel! Mint minden bűvész tudja, a tökéletes trükk titka a gyakorlás.

Ne feledd: gyakorolj, gyakorolj és gyakorolj! (És gyakorolj még többet! És ha a gyakorlással végeztél, gyakorolj még egy kicsit! Aztán szundíts egyet, ébredj fel, egyél valamit, és újra láss neki a gyakorlásnak! A gyakorlás elnyeri jutalmát. Én már csak tudom... Egyszer volt, hol nem volt, valaha én is olyan voltam, mint most te.)

HALADÓ VÁLTOZAT:

1. Akarsz egy kicsit nehezíteni? Akkor próbáld ki ezt: a hüvelykujjaddal nyúlj át az ujjaid alatt, és vedd át a kisujjadról az érmét!

2. Most tedd vissza az érmét a mutatóujjához, és kezd az egészet előlről!

Ha ezt elég sokáig gyakorlod, nagyon jól tudod majd csinálni, és a nézőknek úgy tűnik, hogy a pénzérme folyton eltűnik, majd újra megjelenik. Voilà!

